

INDVIELSE

“Hvis ikke der var en mening med de nuværende tilstande i verden, med krigen og alle de øvrige besværligheder, ville det være yderst nedslående. *Men der er en mening, en hensigt.*”

Naturen viser i rigt mål, at alle skabeprocesser har et formål, f. eks. klodens udvikling fra glødende til animalsk tilstand. *Hvad er det, der gør, at menneskene ikke er lykkelige?*

Ja, det at være lykkelig er i høj grad en viljesag. Viljen kan stimuleres af viden om tilværelsesmysteriet, men dette er først nu ved at blive åbenbart for menneskeheden. Alle har et stærkt begær efter forandring. Der er så meget, der trykker: sygdom og sorg, og hvordan man skal få sin skat betalt. Begæret er en organisk tilstand, der viser, at noget ikke er færdigt: mentaliteten. Og hvorfor skulle udviklingen standse midt i utilfredsheden? Naturen viser, at en skabeprocess først er færdig, når den har nået sit modne stadium. Det enkelte menneske er under skabelse. *Gud modellerer hver dag, og engang er jordmennesket blevet et væsen i Guds billede, d. v. s. et væsen, der ejer den højeste viden. Det er slet ikke så svært, som man skulle tro, at komme til denne viden. Det drejer sig blot om at lære tilværelsens evige grundprincipper at kende. Hertil er smerten en nødvendighed.* Den giver evne til at skelne, giver kontrasten til lykken. Jordmenneskene har tusindfold udviklet evnen til at dræbe og bringe smerte, men de har ikke mere vikingemoral, de ønsker freden. Man kan nu tilintetgøre en millionby på få minutter. Det er

ligesom et lille barn, der har fået fat på en barberkniv og tankeløst flænses sig selv. På denne måde skaber man ikke freden. Betingelsen for fred er fredens tankeklima.

Den indvielse, jeg skal tale om i aften, er ikke en kunstig, men en organisk indvielse, der strækker sig fra dyr til menneske. Den kan inddeles i tre stadier: krigsmentalitet, som allerede er et overstået stadium, fredsmentalitet, som menneskene er midt i, og til det kommende: kristusmentaliteten. Målet er selv at kunne læse naturens tale. Jeg lever selv i og på den sidste indvielse, den, De nu selv er stærkt på vej imod.

1. stadium: krigsmentalitet.

Der fulgte herefter gennem lysbilleder og symboler en levende illustration af jordmenneskets indvielse gennem smerte og lidelse. Martinus begyndte med billedet af en tyrefægtning: “Det er måske nok heltmodigt af denne toreador at vove kampen med tyren; men det er en uværdig håndtering for et menneske med tusinde andre muligheder end den ene at stikke et umælende dyr, til det udmattet seigner om i døden.” Vi så billedet af en boksekamp: “Det er måske mere rimeligt, når det skal være, at man slår løs på sig selv hellere end på umælende dyr, men hvilken bestilling for det vordende menneske i Guds billede!”

“Dogmer og primitive forestillinger
forkyndt i kirker og templer har
fordunklet de indviedes rene bevidstheder.”

Martinus

Vi blev derefter konfronteret med kampmoralens konsekvenser: billeder af bombardementer, henrettelser, krigsinvalid m. m. Til denne tilstand, totalt blottet for kosmisk viden, måtte jordmennesket føres. Først da kan Gud på denne mørke baggrund begynde at tænde sit lys.

2. stadium: fredsmentalitet.

Som illustration til den næste indvielsesform anvendte Martinus en del bibelske billeder og som så ofte før Withus' tegning (Har desværre ikke denne illustration, red.), som Martinus gav nyt indhold stemmende med foredragets opbygning.

Ansigtets venstre side symboliserer krigsmentaliteten, den højre fredsmentaliteten og den ydre konture kristusmentaliteten. – Religionerne var den begyndende fredsmentalitet i jordmenneskesfæren. Martinus viste billeder af nogle af profeterne: “Disse mænd har haft en viden, de ikke havde læst sig til. Selv kongerne måtte bøje sig for dem. Den gang regnede man nemlig endnu Guds rigte større end de jordiske.

Kristus kom og ændrede moralen. Ganske vist har man påduttet ham, at han brugte svøben, men ingen fejltagelse kan være større. *Jesus var en repræsentant fra en højere verden og kunne ikke betjene sig af primitive jordmenneskelige magtmidler. Hans magt var en ganske anden, men når rent vand strømmer ned i noget snavset, bliver det selv snavset. Til gengæld bliver det snavsede lidt mere rent.* Dogmer og primitive forestillinger forkyndt i kirker og templer har fordunklet de indviedes rene bevidstheder. Men bjergprædikenen giver det rigtige billede af Jesu bevidsthed og væremåde. Er der mon skrevet nogen skønnere beretning end denne?”

Bjergprædikenen.

Eftersom de fleste af de citater, Martinus anvender i sine foredrag og skrifter netop stammer fra Bjergprædikenen, der er blevet det største incitament til den anden indvielsesform, kan det måske have interesse at dvæle lidt ved denne. Af dem, der kun har det ene tilfælde med folkekirken, at de står som medlemmer af den, er det vist kun få, der er fortrolig med Bjergprædikens ind- ▶

hold. Selv har jeg ligefrem studeret dette ligesom enhver anden, der har gået på seminarium.

Det er almindeligt, at den ved begyndelsen af dogmatikstudiet ringe procentdel "religiøse", efterhånden som studiet skrider frem, svinder ind til en brøkdel af den oprindelige brøkdel, og at den ene, der da bliver tilbage, er højst desorienteret om de guddommelige ting. Jo, dogmer og primitive forestillinger har i højeste grad fordunklet den indviedes rene bevidsthed.

Men ingen dogmer fordunklede dog Bjergprædikens inspirerende ord for mit vedkommende. Når man læser dem i lyset af Martinus' kosmiske analyser, fornemmer man sig siddende ved mesterens fødder, lyttende til den evige visdom. Anelser dukker op fra dybet. Er der mon nogen forbindelse med disse på een gang så vage og dog så intenst berusende fornemmelser? Går der en rød tråd herfra op gennem to årtusinder til den dag, da Livets Bog på ny åbnede for salighedens sluser ved at række en nøglen til forståelsen af det intuitionsprængte følelseshav, der med vældig kraft har rullet sine dønninger helt frem til det tyvende århundrede? Hvordan går det ellers til, at mennesker, som man synes står over en selv både i følelses- og intelligensmæssig henseende, overhovedet ikke reagerer, når de stilles over for den samme oplevelse som en selv? I vore interesser, i det, der betager os, kan vi i nogen grad læse vor fortid. Ellers er fortiden os ganske uvedkommende, men uvedkommende er det os ikke, at Martinus "tager af hans" og giver det til os. Det må være meningen, vi skal knytte de bristede bånd, så sandt som vi ikke kan løsrive os fra vor egen fortid uden derved samtidig at miste rod i det nuværende og drift ind i fremtidens ikke længere helt ukendte land.

Lad os derfor – det er ikke ganske vort emne uvedkommende – se lidt på Math. 5., 6. og 7. kapitel for muligvis herigennem at få en mere kontinuerlig tilknytning til den evige visdom: "Og han oplod sin mund, lærte dem og sagde: Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriges Rige er deres. Salige er de, som sørge, thi de skulle husvales. Salige er de sagtmødige, de, som hungre og tørste, de, som forfølges for min skyld ..." Til hver lidelse en lindring, til hver sult en mætteise! Jo, vi forstår, at det

nye evangelium måtte henrykke de kvalfulde, der længtes efter en lysere tilværelse. "Salige er de barmhjertige, thi dem skal vederfares barmhjertighed. Salige er de rene af hjertet, salige er de fredsommelige ..." "Martinus ville efter logisk bevisførelse sige det således: "De ser altså, at det betaler sig med en ny og bedre væremåde. Tænk, hvilke rolige nerver, man da får!"

Det mangler heller ikke på opmuntrende inspiration: "I er jordens salt – I er verdens lys – Lader Eders lys skinne"! Mange er gennem tiderne faldet i den fælde, disse ord kan udgøre for den, der føler sig "frelst" eller på anden måde føler sig stor udi egne tanker. Men der er givet advarsler nok. De kan alle sammenfattes under et: sand ydmyghed.

Jesus advarer mod at miste forbindelsen med fortiden: "Mener ikke, jeg er kommet for at opløse loven og profeterne. Jeg er ikke kommet for at opløse, men for at fuldkomme. Thi sandelig siger jeg Eder: indtil Himme-len og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel forgå af loven, indtil det sker altsammen." Også her ser vi, at Jesus havde et fuldkomment kendskab til de evige verdenslove.

Men jeg er ikke den rette til at tolke disse evige facitter. Vi kunne ønske, Martinus engang ville skrive en bog om Bjergprædikens i lighed med "Påske" og "Bønnens Mysterium". Der er ingen tvivl om, at den ville finde sin plads på linie med disse to meget skønne bøger. Enkelte ting i denne fortrinlige håndbog i kosmisk kemi frister mig dog til omtale. I Math. 5, 39 hedder det: "Men jeg siger Eder, at I skulle ikke sætte jer mod det onde; men dersom nogen giver dig et slag på den højre kind, da vend ham også den venstre til. Og dersom nogen vil gå i rette med dig og tage din kjortel, lad ham og beholde kappen." Nu er der måske ikke her tale om direkte røveri, men læren om kosmisk kemi kan anvendes lige fuldt i en sådan situation. Med Martinus' tilladelse vil jeg derfor fortælle om et røveri, han selv for mange år siden var ude for. Gerner Larsson har fortalt mig om denne oplevelse, og den lyder sådan: En aften, Martinus spadserede på en mørk villavej i København, kom en skummelt udseende person hen til ham (jeg ved ikke,

om røveren havde revolver) og sagde: "Så var det lige Deres ur, min herre!" Jeg kan levende sætte mig ind i situationen, da Martinus – nok efter en lille tøven – løsnede sit ur og gav det til røveren med ordene: "Jah, hvis De mener, De har brug for det, kan jeg vel nok undvære det." Røveren tog uret, men blev stående og gav det kort efter tilbage til Martinus, hvorefter han forsvandt. Hele Martinus' personlighed, udstråling og de uventede ord har åbenbart – omend ganske ubevidst – gjort situationen klar for røveren: et møde mellem en primitiv og en højere bevidsthed, og instinktmæssig har han reageret på samme måde som vilde dyr, der i almindelighed, når de ikke føler sig truet, ikke angriber mennesker. Anvendelsen af læren om kosmisk kemi er

således ingenlunde noget naivt. Det er den størst tænkelige beskyttelse for en selv.

I Bjergprædikens hedder det ofte: "Det er sagt" eller "De gamle har sagt, men jeg sider Eder." Jesus går, når det er nødvendigt, med al sin kosmiske autoritet og uden at gå på akkord imod det bestående. Det er denne kraft fra det guddommelige, der lader den følsomme læser "vide", at han står over for en guddommelig sandhedens repræsentant. I de sidste to vers i Math. 7. giver tilhørerne gennem Mathæus udtryk for denne vished: "Og det begav sig, der Jesus havde fuldendt disse ord, forundrede folket sig såre over hans lærdom; thi han lærte dem, som den der havde myndighed, og ikke som de skriftekloge." ►

"Anvendelsen af læren om kosmisk kemi er således ingenlunde noget naivt. Det er den størst tænkelige beskyttelse for en selv."

”Efter de første kosmiske glimt kan De flere gange møde tærskelens vogtere, men til sidst bliver indvielsen permanent, og De har da oplevet mødet med den tredje indvielse.”

Martinus

Vi er således enige med Martinus, når han siger: “Er der mon skrevet nogen skønnere beretning end Jesu Bjergprædiken!” Det er der ikke, og det bliver der ikke. Kun en bevisførelse for disse facitters urokkethed som kosmisk videnskab, doceret af den samme art bevidsthed, som taler gennem Bjergprædiken, og foredraget i en harmoni af højeste følelses- og intelligensmæssig balance formår at fortsætte og fuldende den genløsning, der påbegyndtes med Kristi komme, og som er begyndelsen til indvielsen til fredsmentalitet i jordmenneskesfæren. “Denne anden indvielse,” fortsatte Martinus, “vil en dag give Dem en meget skøn oplevelse.” Her vistes billedet af Paulus' indvielse på vej til Damaskus. “Efter de første kosmiske glimt kan de flere gange møde tærskelens vogtere, men til sidst bliver indvielsen permanent, og De har da oplevet mødet med den tredje indvielse:

Kristusbevidstheden.

Oplevelsen af kosmiske glimt og kosmisk bevidsthed giver ofte en symbolsk vejledning. Man ser den vej, eller den mission, man er bestemt til at følge. **Viden om de guddommelige ting strømmer ind i bevidstheden.** Den permanente oplevelse er dog meget sjælden her på jorden. **Det er ikke hver dag, man møder en kosmisk bevidst.** Jeg har selv fået denne oplevelse. Den første dag så jeg min mission, den anden dag fik jeg min viden. Den hellige ånd, der er den største viden, strømmede ind i min bevidsthed.

Der venter Dem således meget skønne oplevelser forude. Det kan betale sig at arbejde aktivt med på skabelsen af en bedre væremåde. **En blind væremåde skaber en ulykkelig skæbne, det er derfor klogt at begynde at studere den psykiske side af Dem selv.** Mine analyser er

en stimulans til at bringe tankesystemet i orden. Det er jo ikke sikkert, de første kosmiske glimt er så langt borte. Måske vil Talsmanden den hellige ånd snart blive sendt også til Dem, thi Kristi genkomst er hans bevidsthed udtrykt i Deres egen psyke. Da vil den højeste viden også strømme ind i Deres bevidsthed. Deres interesse for mine analyser viser, at De er på vej til det tredje stadium i indvielsen. Når De når dette, er De ikke længere bange for døden, for da er De blevet et suverænt væsen i Guddommens rige. Da er De blevet bevidst i Deres egen udødelighed eller evige liv.

Jeg står selv som et levende eksempel herpå. Jeg føler, jeg må sige det. Men jeg er kun en vejleder. **Åndsvidenskabens er nutidens og fremtidens verdensgenløsning. Der kommer en tid, hvor De ikke behøver nogen vejleder. Indtil da gælder det først og fremmest om at finde ud af, hvem De ikke kan lide, og så sende vedkommende Deres kærligste tanker.** Ingen kan forhindre Dem heri, end ikke Deres værste "fjende". **Når De på denne måde har lært at elske Deres fjender, se, da er De blevet som solen i alle situationer, og da er den store fødsel Dem meget nær".**

Foredraget var et af de snart mange, hvor taleren var helt eet med sine tilhørere. Inspirationen strømmede gennem Martinus ind i de lyttendes bevidsthed. Disse takkede med usædvanligt bifaldstilkendegivelse. Jeg tror, jeg har forsamlingens tilslutning, når jeg tillader mig at slutte mit referat med et citat fra den beretning, hvis skønhed Martinus på så strålende en måde har forstået at åbne vort sind for. Det er Math. 7,24, hvor det hedder: “*Derfor, hver den, som hører disse mine ord og gør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig mand, der byggede sit hus på en klippe.*” ■

“Man ser den vej, eller den mission, man er bestemt til at følge. Viden om de guddommelige ting strømmer ind i bevidstheden.”

Martinus